

къдѣ на прощаваніе: „сбогомъ, може би за послѣднѣ пѣтъ, нѣма се вече видимъ. . . .“ Съ твърдъ и спокоенъ видъ, заобиколилъ той, войниците си, като внушилъ на всички да го слушатъ безпрѣкословно и като почналъ отново да обстрѣлва, по-осторожно вече настѣпающитѣ сърбе, безъ да помисли да заварди себѣ си отъ неприятелскитѣ крушуми, а напротивъ, за примѣръ на подчиненитѣ си, постоянно се качвалъ на ложементитѣ и правешката наблюдавалъ за неприятеля.

„Не се качвайте на шанеца, г-нъ подпоручикъ, ще Ви убиятъ, казали нѣкои отъ войницитѣ, като видѣли, че отъ дѣсний му рѣкавъ течало кръвъ, но Ангеловъ, никого не слушалъ, като прѣзиралъ опасноститѣ. Така той се удържалъ до 7 часа сутринята на 4-й Ноемврий, къмъ което врѣме, сърбетѣ испратили пратенници, съ прѣдложение да се прѣдаде, тѣй като го заобиколили отъ всѣкъдѣ.

„Азъ съмъ български офицеринъ и срамъ ще е, ако се прѣдамъ живъ въ рѣцѣтъ на прѣзрѣнитѣ сърбе,“ — билъ отговора на Ангелова, подиръ което, боя, и отъ двѣтъ неравни страни, се почналъ, съ най-голѣмо ожесточение. Неприятелскитѣ крушуми се сипѣли на нашитѣ юнаци като градъ, при туй, сърбетѣ не закѣснѣли да докаратъ и топове. Къдѣ 8 часътъ сутринята, положението на ротата било едно отъ най-критическитѣ; сърбетѣ се приближавали, Ангеловъ билъ раненъ на три мѣ-